

Arrest

**nr. 114 329 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en M.M., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 31 januari 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen.

1.2. Op 31 januari 2013 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met M.M., tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 31 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31/01/2013 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Een factuur van een meubelzaak, dd. november 2012: Gezien het hier gaat om een bewijs van een aankoop met enkel de naam van betrokkene en de voorgelegde factuur te recent is om aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen, is deze factuur onvoldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

-Een bijvoegsel bij de huurovereenkomst waaruit blijkt dat betrokkene sinds 01/02/2013 op dezelfde huurovereenkomst voorkomen en bijgevolg samenwonen. Echter, de datum is te recent om aan te tonen dat betrokkenen één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

-Verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer door derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden, kunnen ze niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

-Foto's: er worden een 4-tal foto's voorgelegd. Echter, deze foto's bevatten een zelf aangegeven datum. Deze datum kan niet op haar echtheid en waarachtigheid gecontroleerd worden. Bijgevolg kan niet op afdoende wijze vastgesteld worden van wanneer ze dateren. Bijgevolg zijn de foto's onvoldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie tussen betrokkenen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat zij deze overwegingen niet opgenomen heeft in haar beslissing; Dat verzoekster niet de exacte motieven kent van de weigering;

Dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt en men niet stelt waarom deze niet voldoende zouden zijn;"

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker voorhoudt dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden en vervolgens een uiteenzetting geeft omtrent de formele motiveringsplicht.

In zoverre het al de bedoeling is van verzoeker om een schending aan te voeren van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de (formele en de materiële) motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het al als ontvankelijk dient te worden beschouwd nu de toelichting die wordt verstrekt totaal geen verband houdt met het beginsel van behoorlijk bestuur waarvan de schending wordt aangevoerd, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;

2.2.2. Verzoeker beroept zich op het gezinsleven dat hij stelt te hebben met M.M., zijn Belgische vriendin, doch verliest uit het oog dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756) en dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat hem enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. In dit verband moet

worden opgemerkt dat M.M. geboren werd in het huidige Bosnië-Herzegovina, dat zij niet is tewerkgesteld in België en dat uit de door verzoeker aangebrachte foto's blijkt dat zij haar vroegere vaderland nog bezoekt. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het beginsel behoorlijk bestuur, van het beginsel van fair play, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij geeft volgende toelichting:

“Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt in de loop van de procedure omtrent de duur van de relatie; Dat hier geen rekening mee gehouden werd;”.

2.3.2.1. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt kan geen schending van het fair playbeginsel worden vastgesteld.

2.3.2.2. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing blijkt daarnaast dat verweerder alle dienstige overtuigingsstukken die verzoeker aanbracht om het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie met M.M. aan te tonen bij het nemen van zijn beslissing in aanmerking heeft genomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.3.2.3. Daar verweerder een toetsing heeft doorgevoerd aan de in artikel 40bis, § 1, eerste lid, 2°, a van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gestelde norm kan ook niet worden besloten dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

2.3.2.4. Er blijkt tevens niet dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding. Verweerder heeft immers een beslissing genomen overeenkomstig de hem door de wetgever toegekende bevoegdheden.

2.3.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK